

nog, die heeft staan toekijken, en op het met gedempte stem uitgesproken: „rechtsom, voorwaarts marsch” stelt het troepje zich in beweging, de poort der versterking uit, waarna het in de duisternis verdwijnt.

Langzaam bewegen zij zich, de mannen, die weten dat even goed als zij zelf, hun vijand er op uit is, hen in den val te lokken. Ieder voor zich tracht de duisternis met zijn blikken te doorboren en het geheimzinnige op te heffen, dat daar in de hooge alang-alang, in het lage kreupelhout wellicht voor hen verborgen is.

Ginds in de Kampong wordt aanhoudend op de „bang” 1) geslagen. Wordt er daar een Chandoeri-feest gehouden ter eere der in den oorlog gevallen dooden of roept de „moedzin” 2) nu nog de geloovigen op tot het gebed? Wie zal het zeggen?

Eindelijk is de plaats bereikt, waar men wezen moet. Zonder geruisch gaat ieder achter den spoordijk liggen, op één gelid; van de andere zijde is niets van hen te bespeuren. Siemer ligt op den rechter-vleugel, naast hem een Javaansch korporaal. „Die kerels hooren en zien altijd beter dan wij”, had hij gedacht en terecht. Nu en dan werpt hij, voor zooverre de duisternis het toelaat, een blik op het naast hem liggende gelid. Nauwelijks is de ademhaling zijner manschappen te hooren. Zouden er bij zijn, die slapen? vraagt hij zich zelf af. Misschien wel de een of andere inlandsche fuselier. Onhoorbaar staat hij op, gaat achter langs het gelid, sluipend, voorovergebogen, hier en daar zachtkens aanstootend, daar weder een blik achterwaarts werpende, want ook op zijn rug moet hij passen, doch allen waken, allen weten, dat waakzaamheid en volstrekte stilte noodig zijn, hoog noodig, want hun vijand heeft zintuigen, die hen het dreigend gevaar doen voelen zonder dat zij nog iets gezien of gehoord hebben.

Siemer ligt weder op zijne plaats.

Daar ginder rijst de maan als een zilveren sikkeltje uit de vlakte op en verlicht de randen der langzaam voortdrijvende wolken. Lange schaduwen van de spaarzaam groeiende klapperboomen werpen donkere fantastische beelden over de lichtgele vlakte voor hem. Zacht wuivend buigen de boomen hun toppen voor den steeds sterker wordenden nachtwind, 't is of ze hem een groet van huis brengen. Daar boven hem gaat een kalong 3), traag wikkend noordwestwaarts, naar de groote mangaboom, om zich te goed te doen aan de saprijke, welriekende vrucht. In die richting ligt ook Duitschland. Ettelijke landkrabben scharrelen links en rechts van hem over den dijk en aan zijne voeten.

Een enkele beweging van hem en zij vluchten bliksemsnel in hunne gaten waar zij overdag in leven. Wat zijn die beesten bang; zou hij het ook zijn?

Millioenen en millioenen muskieten dansen gonzende om zijn hoofd en vallen bloeddorstig hem en zijn soldaten op gezicht en handen . . . . . onuitstaanbare beesten, die heb je in Europa toch zoo niet! . . . . .

1) „bang” soort trom, waarop geslagen wordt, om het uur van gebed aan te geven.

2) „moedzin” omroeper, die van den omgang der medsjid de geloovigen oproept tot het gebed.

3) „Kalong,” soort vliegende hond.